

Zděšení evangeliem

Mk 16,1-8

S mrtvým Ježíšem si tak nějak víme rady. Věděly si s ním rady i ženy, které se kdysi vypravily k Ježíšovu hrobu. Bylo to smutné a bolestné, ale uměly udělat to, co se v takové životní situaci obvykle dělalo. Když v sobotu večer po západu slunce skončil den odpočinku, nakoupily vonné masti. A prvního dne po sobotě brzo ráno se s nimi vydaly k hrobu, aby pomazaly Ježíšovo mrtvé tělo. Balzamování mrtvých těl nebylo mezi Židy zvykem. Šlo o projev lásky a úcty k zemřelému. Vonné masti měly také potlačit zápach z rozkládajícího se těla. My dáváme na hroby květiny, ony měly vonné masti. Na cestě k hrobu si dělaly starosti pouze s tím, kdo jim odvalí velký kámen, který zakrýval vchod do hrobu.

I my víme, jak projevit úctu k mrtvému. Navštívíme jeho hrob, položíme květiny, zavzpomínáme, někdy zapláčeme. Když se jedná o nějaké významné osobnosti, stavíme jim pomníky, pojmenováváme po nich ulice, připomínáme si výročí jejich narození nebo úmrtí. Ukřižovaného Ježíše si dokážeme vysvětlit. Touto strašnou smrtí přece zemřelo mnoho dalších lidí. Ježíš bohužel nebyl ani prvním, ani posledním člověkem, který byl někým zrazen a opuštěn svými přáteli. A nebyl prvním ani posledním, kdo byl nespravedlivě odsouzen k smrti. Víme, jak vzpomínat na Ježíše jako na někoho, kdo tu kdysi byl, a pak odešel. Samozřejmě víme, že vstal z mrtvých a odešel do nebe. To ale nic nemění na tom, že na něj snadno začneme vzpomínat podobným způsobem jako na drahého zesnulého. S tím si umíme poradit. Tomu tak nějak rozumíme. Co si však počít s živým Pánem Ježíšem?

Zvěst o živém Kristu nám může být nepříjemná. Můžeme se jí cítit ohroženi. Může nás i děsit. Když ženy přišly k hrobu, s překvapením zjistily, že kámen už je odvalen. V hrobě pak prožily nečekané setkání s mladíkem v bílém rouchu. Zcela evidentně se jednalo o anděla. Sdělil jim, že Pán Ježíš už v hrobě není, že vstal z mrtvých. A dostaly od něho za úkol předat vzkaz učedníkům a jmenovitě Petrovi. Měly učedníkům vyřídit, že se s nimi Pán Ježíš setká v Galileji. Ve zmínce o Petrovi můžeme vidět obzvláštní projev Boží milosti. Kristus s Petrem navzdory jeho zapření stále počítal (Mk 14,66-72). Anděl řekl ženám evangelium, dobrou a radostnou zprávu. Avšak dobře jim z toho na první poslech nebylo a ani neměly radost. Byly vyděšeny, roztřeseny. Bylo to samozřejmě něco víc, než pouhá slova. Nečekaně se tu setkaly s někým a něčím, co bylo z jiného světa. Zdá se, že stěží zvládly vyslechnout mladíkova slova.

Pak od prázdného hrobu utekly a určitě ještě nějakou chvíli trvalo, než vůbec někomu něco řekly. Bály se totiž.

Nám může být někdy nepříjemné, když se setkáváme s Božím působením. Když zakoušíme to, že Pán Ježíš není pouze někdo, kdo kdysi žil. Ani pouze někdo, kdo je někde daleko v nebi a prý jednou opět přijde. Zakoušíme, že je živý, že dokonce k nám osobně mluví. A dokonce nás k někomu posílá. Takové prožitky v našich životech způsobuje Duch svatý. Způsobuje, že evangelium k nám nepřichází pouze ve slovech, ale také v moci Boží (2Te 1,5). V takových chvílích zakoušíme, že Kristus je živý a jedná s námi tady a teď. Zmrtvýchvstalý Kristus je živý Pán. Nemůžeme ho nijak ovládat. Není ani bezpečně mrtvý, ani bezpečně daleko. Nedá se pohřbít do našich očekávání a představ. Noví návštěvníci shromáždění někdy prožívají nepříjemné chvíle, když mají pocit, že o nich kazatel něco ví, nebo mu o nich někdo něco řekl. Vždyť přece v kázání mluvil o nich. Jenže ono to nebylo tím kazatelem, ani nějakým informátorem. To vzkříšený Kristus k nim promlouval skrze slova kázání.

I my proto někdy potřebujeme slyšet výzvu: „Neděste se!“ Touto výzvou zahájil anděl rozhovor s ženami (Mk 16,6). Snad jim to pomohlo nějak zvládnout alespoň vyslechnutí mládencových slov. Jak jsme ale viděli, strach z nich nevyprchal okamžitě. Chvíli zřejmě trvalo, než byly schopny poslovu výzvu ke zklidnění uposlechnout. Jejich zděšení a strach se časem ale jistě proměnily ve velkou radost. Radost z toho, že Pán Ježíš Kristus vstal z mrtvých a že jejich přátelství s ním může pokračovat. V našich životech jsou samozřejmě všelijaké věci a lidé, kterých se můžeme bát. Někdy se ale můžeme děsit i projevů živého Krista v našich životech. Vlastně jde o strach z Ducha svatého, který je Bohem v akci. Můžeme se obávat změn, které s námi Kristus chce udělat. Jeho jednání s námi může být v rozporu s našimi očekáváními a plány. A ty změny plánu nám mohou být přirozeně zprvu nepříjemné. V konečném důsledku se jich ale nemusíme bát. Vždyť On chce do našich životů vrátit ztracenou radost a vysvobodit nás ze všeho, co nás sužuje a trápí. Pán Ježíš mluví o těch, kdo v něho věří, jako o svých ovcích (J 10,1-21). Nejde o to, že bychom měli být jeho tupými ovcemi. Jako věřící jsme především ovcemi, o které se Pán Ježíš jako dobrý pastýř stará. Sám o tom říká: „*Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.*“ (J 10,10 ČEP) Pánu Ježíši na nás záleží, a tak se můžeme bez obav svěřit jeho péči a vedení.